

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Y. T.
st. přísl. X, e. č. X
t. č. pobytem X
zast. Mgr. Janem Vondrou, advokátem
se sídlem AK Černíkova 2986/14, Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č.j. OAM-417/ZA-ZA11-VL16-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č.j. OAM-417/ZA-ZA11-VL16-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení doplňkové

ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný shrnul obsah údajů k podané žádosti a především protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 6. 5. 2019, z nichž vyplývá, že žalobce je svobodný, bezdětný, katolík, a pochází ze Zakarpatské oblasti (Mukačevo). Naposledy pobýval na Ukrajině v roce 2009. V roce 2015 byl vyhoštěn, ztratil pas a neodjel na Ukrajinu, protože se bál povolání do armády (povolávací rozkaz mu ale nebyl doručen). Povolávací rozkaz mu měl přijít před čtyřmi lety (2015), ale podle mínění žalobce ho zřejmě převzal jeho otec. Žalobce se účastnil též událostí na M. (jako voják základní služby) v únoru 2014. Ke svému pobytu na území ČR žalobce uvedl, že tady nemá žádné vazby a bez dokumentů pracovat nemůže, chodí ale na brigády.
4. Žalovaný dále shrnul podklady o zemi původu, z nichž vycházel při posouzení žádosti žalobce. Jde zejm. o Informaci MZV - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 16. 5. 2018, Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 a Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019
5. Dále žalovaný hodnotil podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Z hlediska podmínek pro udělení azylu žalovaný především uvedl, že pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebyl a ani to netvrdí. Jeho účast při událostech na M. byla z jiných důvodů (vojenská služba), ale nechce se vrátit do vlasti. Podle názoru žalovaného žalobce nemohl pociťovat ani obavu z pronásledování podle § 12 písm. b), neboť nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti a neměl problémy s tamními bezpečnostními složkami nebo ukrajinskými státními orgány. Žalobce se zjevně svou žádostí snaží legalizovat pobyt, což však není relevantním důvodem pro udělení azylu, řízením o udělení mezinárodní ochrany nelze nahrazovat řízení o udělení pobytu.
6. Žalovaný dále uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu, přičemž takovým důvodem není rovněž ani obava z možné ho trestního stíhání v souvislosti s odmítnutím nastoupit do armády poté, co převzal předvolání na vojenskou správu. K tomu dále žalovaný vysvětlil, že povolávací rozkazy na Ukrajině lze doručovat pouze do vlastních rukou, nikoliv do rukou rodinných příslušníků či na adresu posledního hlášeného pobytu. Pokud žalobce takový dokument nepřevzal, není považován za doručený a jmenovanému z něho neplynou povinnosti k nástupu vojenské služby, ani hrozba případného trestu za její nenastoupení.

7. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný vycházel z Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi s přihlédnutím ke konfliktu na východě země a dovedl, že je stabilní a ve zbytku země nedochází k ozbrojeným střetům, žalobce pochází navíc z města X v Zakarpatské oblasti. Ekonomická situace na Ukrajině je špatná, ale není to důvod pro udělení azylu.
8. Co se týká důvodů pro udělení tzv. humanitárního azylu (§ 14 AZ), k tomu žalovaný uvedl, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z tohoto důvodu, neboť žalobce je svéprávný dospělý muž, který nemá v ČR žádné rodinné či sociální vazby, naopak ve vlasti žije jeho otec i bratr.
9. K hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Žalobce neuvedl ani nedoložil nic, co by nasvědčovalo, že v případě návratu do vlasti by mu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Neochota nastoupit do armády představuje vyhýbání se vojenské službě, které nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, podle Výnosu prezidenta Ukrajiny z 26. 9. 2016 již nejsou mobilizováni vojáci nasazováni na východoukrajinské frontě. Kromě toho nejsou známy případy postihu navrátilců (neúspěšných žadatelů o MO).
10. Ohledně otázky hrozby svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu žalovaný odkázal na Informace OAMP Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019, podle nichž je na Ukrajině stabilizovaná situace, v žádné další oblasti kromě Doněcka a Luhanska nedocházelo k bezpečnostním incidentům.

III. Žaloba

11. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, což bylo způsobeno rovněž tím, že si neopatřil dostatek aktuálních a relevantních podkladů o zemi původu žalobce.
12. Žalobce především tvrdil, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností a nedostatečným zjištěním stavu věci (zejm. otázka azylově relevantního nebezpečí v zemi původu).
13. Dále uvedl, že podle jeho názoru v jeho případě existují důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 AZ anebo pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) AZ.
14. Co se týká zjištění skutkového stavu věci, žalobce namítal nedostatek aktuálních a relevantních podkladů pro rozhodnutí, neboť podklady založené ve správním spisu jsou pouze informace žalovaného (OAMP). K tomu také žalobce poukázal na čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice a ustanovení § 23c písm. c) AZ s tím, že aktuální informace by měly být získávány různých relevantních zdrojů. O skutkovém stavu jsou tak důvodné pochybnosti.
15. Dále žalobce zpochybnil úvahu žalovaného o tom, že cílem jeho žádosti je legalizace pobytu, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze

dne 18. 6. 2019, č.j. 8 Azs 27/2019 – 52), podle níž nemůže správní orgán posuzovat žádost apriorně jako účelovou a sloužící k legalizaci pobytu.

16. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení i žalobní námitky. K námitce jmenovaného ohledně toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu správní orgán uvádí, že naopak řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu.
18. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky, kde dlouhodobě pobývá a rovněž tvrzená obava z povolání do armády a také zmínil ekonomické důvody a uvedl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit.
19. Pokud jde o námitku žalobce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k možnosti udělit mu doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný rozhodující ve věci k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
20. K možnosti udělení tzv. humanitárního azylu žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a humanitární azyl mu neudělil. Žalovaný doplnil, že žalobce dle svých slov se o politiku nezajímá a nebyl nikdy nijak politicky aktivní. Neuvedl ani nic dalšího, z čeho by vyplývalo, že ve své vlasti jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody či byl jen jakkoliv na Ukrajině veřejně činný. Žalovaný i nadále považuje žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany za ryze účelově podanou, neboť ji podal pouze ve snaze upravit si tímto podáním svůj pobyt v České republice a učinil tak až v roce 2019, když v České republice pobýval řadu roků nelegálně a též i nelegálně pracoval, aniž by mu cokoliv objektivního bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jmenovaný požádal o mezinárodní ochranu až poté, kdy obdržel správní vyhoštění.
21. Z obsahu správního spisu žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že jmenovaný v zemi původu zastával názory ohledně tvrzených původců pronásledování ani netvrdil, že by veřejně či jinak zastával určité názory, které by byly v rozporu s názory uznávanými tamním režimem a byl na základě této skutečnosti cíleně a intenzivně pronásledován. Žalovaný v podrobném odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na jeho příběh,

který pak hodnotil s ohledem k informacím, které si za tímto účelem v dostatečném množství a přiměřené aktuálnosti obstaral.

22. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný tak po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy.
23. Žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
24. Ve stručné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že trvá na tom, že žalovaný si neopatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu k posouzení jeho žádosti. Dále zdůraznil, že žalovaný měl lépe zohlednit skutečnost, že žalobce se nemá na Ukrajinu kam vrátit.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
27. Soud ve věci nařídil v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. **ústní jednání**, neboť to žalobce požadoval. Ústní jednání proběhlo dne 23. 11. 2020 za omluvené neúčasti žalobce a za přítomnosti jeho zástupce a zástupkyně žalovaného. Krajský soud v první řadě vyslechl přednes procesních podání a dále shrnul obsah soudního a správního spisu.
28. Krajský soud ohledně skutkového stavu věci vycházel ze **správního spisu** žalovaného, který obsahuje veškeré podklady zmiňované v napadeném rozhodnutí. Především je třeba poukázat na zprávy o zemi původu (Ukrajina) a dále protokol o pohovoru ze dne 6. 5. 2019 a protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí. Skutečnosti vyplývající z těchto podkladů jsou v souladu s tvrzeními žalovaného v napadeném rozhodnutí.
29. Zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby a repliky a navrhl, aby bylo dokazování doplněno o listiny, jež obdržel zástupce žalobce těsně před nařízeným jednáním. Tyto listiny mají prokazovat příbuzenské vazby předků žalobce k československým občanům v době existence tzv. první republiky, kdy její součástí byla Podkarpatská Rus. Jednalo se konkrétně o rodný list p. X a jeho řidičský průkaz vydaný Československou republikou. Zástupce žalobce tvrdil, že tato osoba je dědečkem žalobce z matčiny strany. Krajský soud po vyslechnutí vyjádření žalovaného k těmto listinám tyto důkazní návrhy nepřipustil. Zástupce žalobce netrval na tom, aby tyto listiny byly založeny do spisu. Další důkazní návrhy strany neměly, a proto

krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

30. Žaloba **není důvodná**.

31. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Žalobce v žalobě brojil především proti závěru žalovaného spočívajícího v tom, že hlavním záměrem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu na území České republiky, přičemž tvrzené pronásledování ze strany policejních či justičních orgánů měl žalobce primárně řešit podáním stížnosti či využitím jiných vnitřních prostředků ochrany, které jsou na Ukrajině k dispozici.
32. V tomto ohledu se krajský soud předně ztotožňuje se žalovaným v tom, že mezinárodní ochranu lze podle platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o azylu udělit pouze z taxativně stanovených důvodů. Nelze proto aprobovat praktiky založené na zneužívání daného institutu pro účely vyhnutí se hrozícímu správnímu vyhoštění nebo legalizace pobytu na území, čehož lze dosáhnout některým ze způsobů předvídaných v zákoně o pobytu cizinců (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 12/2019 – 32, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 Azs 355/2017 – 23, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. V nyní projednávané věci z výpovědi žalobce učiněné do protokolu dne 6. 5. 2019 vyplývá, že žalobce byl na Ukrajině naposledy v roce 2009. Svou žádost o udělení mezinárodní ochrany si podal až poté, co byl v roce 2015 vyhoštěn a přišel o doklady. Nechtěl nastoupit jako voják do konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny. Nyní nemůže na území ČR legálně pracovat.
34. Krajský soud nezpochybňuje argumentaci žalobce spočívající v tom, že související snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, byť prostřednictvím institutů zakotvených v zákoně o azylu, není sama o sobě důvodem k neudělení mezinárodní ochrany, pakliže by byly v případě žalobce současně zjištěny jiné (azylově relevantní) okolnosti. Na druhou stranu nelze opomenout, že pobytová minulost žalobce může poskytovat přinejmenším indicie ohledně toho, zda je skutková verze žalobce věrohodná, resp. zda důvodně pociťoval strach z pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů či nikoliv. Podle názoru krajského soudu je evidentní, že žalobce se v době eskalace konfliktu na jihovýchodní Ukrajině chtěl vyhnout nástupu vojenské služby a zároveň chce na území ČR získat nějakou formu pobytového oprávnění, která by mu umožnila legálně pracovat. Tyto důvody však – jak správně uvedl žalovaný – nepatří k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.
35. Strach z povolání k výkonu vojenské služby obecně není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného poukazuje na skutečnost, že obava žalobce z nástupu vojenské služby nebyla opřena o relevantní tvrzení. Pokud žalobce (velmi nejasně a nejednotně) tvrdil, že ví, že mu byl zaslán povolávací rozkaz v době, kdy nebyl přítomen na Ukrajině, s tím, že měl být doručen jeho otci, jde o tvrzení velmi nepravděpodobné s odkazem na fungování ukrajinského systému vojenské služby. U žalobce navíc nejsou dány žádné objektivní překážky, proč by neměl vojenskou službu nastoupit. V současné době navíc již zálohy nejsou povolávány do konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny, jak vyplývá z Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, který je založen ve správním spisu.

36. Co se týče námitky, že žalovaný nevycházel z dostatečně aktuálních, relevantních a pestrých zpráv o zemi původu, krajský soud uvádí, že tento názor žalobce nesdílí. Podle názoru krajského soudu je vzhledem k tvrzením žalobce klíčová je Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019, která je k datu vydání napadeného rozhodnutí přiměřeně aktuální a obsahuje relevantní poznatky o reáliích na Ukrajině. Žalovaný z ní vycházel ohledně posouzení bezpečnostních poměrů na Ukrajině, které se ani doposud nijak zásadně nezměnily. Zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č.j. 45 Az 21/2016-55). Zároveň je z této zprávy zřejmé, že je založena na citacích různých zdrojů. Obecně vzato tento způsob práce s informacemi o zemi původu z primárních zdrojů není považován ustálenou judikaturou správních soudů za rozporný se zákonnými požadavky na činnost žalovaného.
37. Krajský soud k této námitce dále podotýká, že žalobce ve své žalobní argumentaci nijak nekonkretizoval, v jakém ohledu mají být zprávy o zemi původu obsažené ve správním spisu neaktuální. Ze zjištěného skutkového stavu navíc vyplývá, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti mimo dosah konfliktu na východě Ukrajiny, kde ozbrojený konflikt neprobíhal ani v době jeho eskalace na jihovýchodě Ukrajiny, ani v současné době. Námitky žalobce tedy nepřinášejí žádnou relevantní pochybnost o závěrech žalovaného stran bezpečnostní situace na Ukrajině.
38. Krajský soud tedy nespatřuje v postupu žalovaného, který byl opřen o zprávy o zemi původu obsažené ve správním spisu, žádné porušení ustanovení § 23c zákona o azylu, ani žalobcem poukazovaného ustanovení čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice.
39. Krajský soud se zabýval též námitkou nedostatečného zdůvodnění závěru žalovaného o neudělení humanitárního azylu. Především je třeba uvést, že důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu jsou kombinací neurčitého pojmu „případ zvláštního zřetele hodný“ a následné diskrece žalovaného v případě, že lze azylový příběh pod uvedený neurčitý pojem kvalifikovat. Důvod zvláštního zřetele hodný musí být zdůvodněn dostatečně se zřetelem k osobním poměrům žalobce. Skutečnost, že se žalobce nemá kam vrátit, není důvodem pro naplnění pojmu případ „zvláštního zřetele hodný“. Jiné okolnosti, které by signalizovaly, že jde o případ zvláštního zřetele hodný, nejsou z azylového příběhu žalobce zřejmé. Proto je úvaha žalovaného v tomto ohledu zcela dostatečná a v souladu se zákonem.
40. Obdobně je třeba pohlížet na korespondující důvod pro udělení doplňkové ochrany (anebo pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) AZ. Ve smyslu tohoto ustanovení se za tzv. vážnou újmu hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany považuje též, pokud by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud ani z pohledu tohoto ustanovení nespatřuje v případě žalobce žádné indicie, že by mohlo jeho případným vycestováním na Ukrajinu dojít k porušení mezinárodních závazků ČR. Žalobce zde nemá rodinu a je v zásadě zdrav, přičemž mu bezprostředně při potenciálním návratu

do země původu nehrozí ani trestní stíhání, věznění či mučení. Proto ani v tomto ohledu jeho námitky nejsou důvodné.

41. Pokud žalobce až při jednání soudu zkoušel předložit další listiny, které by měly zdůvodnit zřejmě jeho vazbu k ČR, pak krajský soud zdůrazňuje, že tyto listiny (rodný list a řidičský průkaz jeho dědečka) se k otázce udělení mezinárodní ochrany nijak nevztahují a nemohly by na rozhodnutí žalovaného nic změnit, a proto je soud jako důkazy neprováděl.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. listopadu 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.